

Ilze Purpļeviča

Alberta koledža

Studiju programma “Pasākumu producēšana”

Es studēju Alberta koledžā

Pēdējo trīs gadu laikā šī adrese – www.alberta-koledža.lv ir mana visbiežāk skatītā un pētītā mājas lapa. Ikreiz, atverot to, nodomāju – man to vajag, bet... es ļoti baidos, jo nu tuvojas 50..., tik sen nav “sēdēts skolas solā”, diez vai es to varēšu... Punktu visam pielika kārtējā darba intervija, kur cerēto amatu neieguvu, jo man ir 15 gadu pieredze kultūras nozarē, bet nav augstskolas diploms. Amatā tika apstiprināta Alberta koledžas pēdējā kursa studente, kura nu ir mana priekšniece. Nosolījos, ka pusgadsimta jubilejā uzdāvināšu sev augstskolas diplomu!

Tā nu toreiz jūlijā drebošu sirdi devos (braucu 200 km) iestāties Alberta koledžā. “Jums būs ļoti grūti mācīties” – tik uzmundrinoši vārdi izskanēja uzņemšanas komisijā. Pēc dokumentu iesniegšanas dodoties prom, nedaudz skumji uzmetu aci skursteņslauķim Albertam, no satraukuma pat piemirsu pieskarties viņa pogai un ievēlēties sev izdošanos. Lija lietus, nesteidzīgi klīdu pa Rīgas ielām un neizjutu prieku par lielo notikumu, kuram biju tik ilgi gatavojusies.

Pagāja vasara un septembra beigās 1. kursa studenti tika aicināti uz kopsapulci, protams, tiešsaistē. Pirmo reizi ieraudzīju savus kursa biedrus. Viņi visi tādi jauni, bet vai tāpēc būs “ļoti viegli mācīties”, to rādīs laiks. Pamazām sāku iejusties studenta lomā. Ar Covid-19 otro vilni kultūras nozare nolikta “uz pauzes”, darba nebija, nu pievērsos mācībām. Tiešsaistē klausījos lekcijas, pēc labākās sirdsapziņas pildīju uzdoto. Pamazām pieradu pie katra lektora darba stila. Jā, cik dažādi tie ir! Viens monotoni lasa sagatavoto prezentāciju un ir tik garlaicīgi, ka aizmigt var. Savukārt citi pasniedzēji teoriju prot veikli sasaistīt ar praktiskiem piemēriem no savas un citu pieredzes, kas izrādās tik interesanti! Gadās arī pa kuriozam. Reiz pasniedzēja aicināja mūs ieslēgt kameras un ieraugot mani, palūdza atļauju uzrunāt uz Tu. Es neiebildu.

Ar drebošu sirdi gaidīju vērtējumu par pirmo patstāvīgo darbu. Kad ieraudzīju atzīmi “9”, piezagās doma, ka nudien es to varu, man IR JĀVAR! Pirmais semestris vilkās lēni, lekciju daudz, uzdoto darbu arī ne mazums un tie tādi apjomīgi. Maniem kursa biedriem nemaz negāja viegli. Vairumam bija darbs, ko neietekmēja pandēmija. Ja kursa sākumā bijām astoņi, tad uz pirmo sesiju sanācām četri. Tagad es saprotu, ka jaunieši visu uztver vieglāk, priecājas vai pat gaida vērtējumu “4”, kas arī būšot OK. Es, turpretim, savu “7” jau uztveru kā signālu, ka varēju vēl labāk.

Samērā nemierīgi pagāja janvāris, pirmā sesija tika godam nokārtota ar vidējo atzīmi “7”. Protams, vienmēr jau var vēlēties labāk, bet, vienalga, esmu priecīga par sevi. Sesijas laikā sanāca aktīva sarakste ar pasniedzējiem, kad gadījās kļūmes ar vērtējumiem, atzīmes nebija ieliktas vai vispār aizgājušas nebūtībā. Šajā ziņā pasniedzēji izrādījās atsaucīgi un pretimnākoši, vien aizbildinās ar lielo studentu skaitu. Te man radās jauna pieredze, ka pašai vien jāmeklē un jāatrod sava taisnība, jo citiem tas absolūti neinteresē.

Otrais semestris sākās mierīgi, sarakstā lekciju mazāk. Uztrauca vienīgi tas, ka atkal ir jauni studiju kursi un citi pasniedzēji. Kā izrādījās, tik traki nemaz nav, galā ar visu tikšu, protams, ja mācīšos patstāvīgi. Lekciju tiešsaistēs esam vairs tikai divi no mūsu kursa, līdz ar to grūtāk mācīties, nav ar ko konsultēties. Nākas draudzēties ar kolēģiem no cita kursa. Šajā semestrī ir lekcijas, kuras vada ļoti atraktīvi pasniedzēji, piemēram, studiju kursā “Lietišķā etiķete”, “Skatuves runas māksla”. Ir interesanti! Kāds pasniedzējs mūs brīdināja nodarbību sākumā: “Mīļie draugi, manā priekšmetā vērtējums “8” ir augstākais, ko var iegūt”. Ha! Mani darbi jau ir novērtēti uz “10” un “9”.

Martā, kamēr mazāk lekciju, papildināju zināšanas ar *Zoom* platformas palīdzību producēšanasursos, ko organizē Pūces akadēmija – Dace Pūce un ļoti zinošu, radošu cilvēku komanda. Iegūtā informācija palīdz veiksmīgāk turpināt studijas. Sāku vairāk novērtēt savu uzņēmību, interesi par izvēlēto profesiju, sajūtot prieku un enerģiju.

Drīz vasaras sesija. Kā pa jokam pirmais studiju gads būs pabeigts. Daudzi gados jaunie studenti apgalvo, kas tad tur – nekā grūta nav! Protams, ja apmierina jebkāds vērtējums, lekciju kavēšana un darbu nodošana, kad ienāk prātā, tad jau nieks vien. Man, savos gados, ir svarīgi būt, piedalīties, nekavēt. Nostāja un attieksme katram sava, jo krājam zināšanas sev, ne citiem. Īpaši aktuāli tas ir mums, e-studentiem, kad paralēli lekcijām, daudz jāmacās un jāapgūst pašiem. Šis ierobežojumu periods mums ir liedzis daudz. Atliek vien “burties” grāmatās, kas nav nemaz tik viegli pieejamas mazo pilsētu bibliotēkās, un izmantot interneta resursus.

Pašlaik kā trīs deju kolektīvu vadītāja saviem dejotājiem esmu dizaineris, psihologs, ģērbējs, producers, horeogrāfs un tikai beigās – deju skolotājs. Īsāk sakot, esmu radošs cilvēks – orķestris. Es nesūdzos. Mans darbs ir mans hobijs un neskatoties ne uz ko, man ir vēlme doties tālāk, augstāk un neapstāties pie sasniegtā. Kā liecina pieredze – būt radošam – ne vienmēr nozīmē radīt kaut ko pilnīgi jaunu. Radīt – tas ir pilnveidot un soli pa solim iet pretī lielākām iespējām, veiksmīgākām sadarbības formām.

Alberta koledžai ir svarīgi studentu sasniegumi, viņu vēlme iet uz priekšu un būt pakāpienu augstāk par citiem. Visiem, kas vēl šaubās, novēlu – celies, ej, dari!